

BORSSZEM JANKÓ

A PROMETHEUSZOK.

— Hah! Itt jön már! Itt érkezik! Már érzem reszketni a szirtet! Zuhognak mellettem a lángos villámok! . . . Rám rohan . . . . .

A rózsaleány.

— Morális ballada az erénydíjak ellen. —

(Éneklí egy hegedős a XIX. századból.)

KARÁCSONYI kertje kivirult hajnalra,
Piros rózsá, fehér rózsá, szőke leány, barna.

»Anyám, asszony-néném, az egekre kérném,
Azt a díjat, erénydíjat hajh, be szeretném én!«

»Pályázz érte lányom, biz én azt nem bánom;
Ha megnyered, ha nem nyered: szemedre se hánynom!«

Erénydíjra pályázz minden vörösvári
Kádi, Pepi, Lízi, Tóni, Szeferl, Klári, Mári.

Erényvizsgálásba bizottság elmélyed,
Karácsonyi erénydíjnak kiadása végett.

Százat megvizsgálják, jól megvetnek-hánynak:
»Te leszel jó, Kádi hugám, Karácsonyi-lánynak.«

S jut száz közül egynek rózsá-koszorúja,
De van kilenczvenkilencznek keseredett búja.

»Be bolondot tettem, hogy erényes lettem!
Lám hiszen az erényemnek csöpp hasznát se vettem!«

Kilenczvenkilencznek ez ma a panaszsza —
S erénydíjból az erénynek nincsen semmi haszna.

S többé, egy se vágyván rózsáleányok közzé:
Ez a Karácsonyi-díj sem kiadható többé.

Apró hírek.

∞ **Post festa.** Jeles festőnk Pál-
lik Béla hír szerint elkészítette a
mücsarnok volt igazgatójának az arc-
képét és kitöltött boszujának ünneplő
érzetétől lihegve ezt írta alája: Pállik
Béla állatfestő.

— **Vannak**, akik azt állítják, hogy
ez a vörösvári rózsáleány historia sem
egyéb jó komédiánál se szerint neki
is szól a »Karácsonyi-díj.«

× **Gróf Andrássy Gyula** egy kis
gyenge oppozíciót próbált a delegá-
cióban. Szja! A vén miniszter is meg-
nyalja a népszerűséget!

□ **Liszt Ferencz Apponyi gróffal**
beszélget: »Hallotta már mester«, kérdi
a gróf »Wiltné Kölnben fog fellépni.«
»Mint dom?« kérdi a mester. (Au-
thenticum.)

△ **Az állatvédő egylet** oltalmába
vesz minden istenteremtését, csak az
inasokat nem s a svábokat. Amazokat
megvédi a humor, ezeket a »Schul-
verein«.

* **Az „Egyetértés“** f. é. 107 szá-
mának hirdetési rovatában Édeskúti
ur hirdeti, hogy: máris megnyitotta
gyógyhasználatra szánt ivodáját. E
szónak új volta szembeötlő. Mivel
azonban alatta korcsma is érthető,
nagyobb szabotosság kedvéért azt taná-
csolták neki, hogy változtassa »ivo-
dája« nevét »vizeldére.« Ugy aztán a
hirdető vissza is magyaríthatná a nevét
a régi Bydheskuthyra.

A mi testvéreink.

— Utasítás a horvát regnikoláris küldöttség számára. —

TEKINTETTEL arra a sajnós körülményre, hogy a
Starcsevics-féle Nagy-Horvátország valósággal
még igen kis Horvátország:

Tekintettel, hogy az ismeretes horvát közmondás
szerint: »heute dir, morgen zvonimir« — minden napot
föl kell használni egy kis engedmény kicsikarására jó
Magyar Miskától;

Tekintettel végül arra, hogy préselni jó; utasít-
tatik a regnikoláris küldöttség a következőkre:

1) Rakja meg a zsebét jó sok figével, hogy a magyar
küldöttségnek legyen mit mutogatnia; azonképen bar-
raczkával, hogy legyen közte mit szét osztogatnia.

2) A küldöttség azonban ne rakjon zsebre a
magyaroktól semmit, az egy Fiumét kivéve.

3) Azért a kegyességünkért, hogy méltóztatunk
Magyarországgal szóba is állani, Magyarország tarto-
zik nekünk Dalmáciát megszerezni.

4) Amért olyan nagylelkűek voltunk, hogy regniko-
láris küldöttségünk felfárad Budapestre, holott a magyar
küldöttséget simpliciter leparancsolhattuk volna: a
magyarok kötelesek nekünk Boszniát megszerezni.

5) Mihelyt ez előfeltételek teljesítvék, a küldöt-
tség Fiuménak átengedését *elvíleg* koncedálhatja, amiért
nem kíván egyebet, mint hogy Herzegovina Horvátor-
szágba bekebeleztessék a szomszéd Montenegróval,
Albániával, Szerbiával, Bolgárországgal, Macedoniával,
Egyptommal, Indiával, és Bokharával egyetemen.

6) Akkor aztán jól van, nem bánjuk: vigye el
Magyarország Fiumét, de cserében szereze meg nekünk
Marseille, Liverpool és Genuát. Többet nem kívánunk.

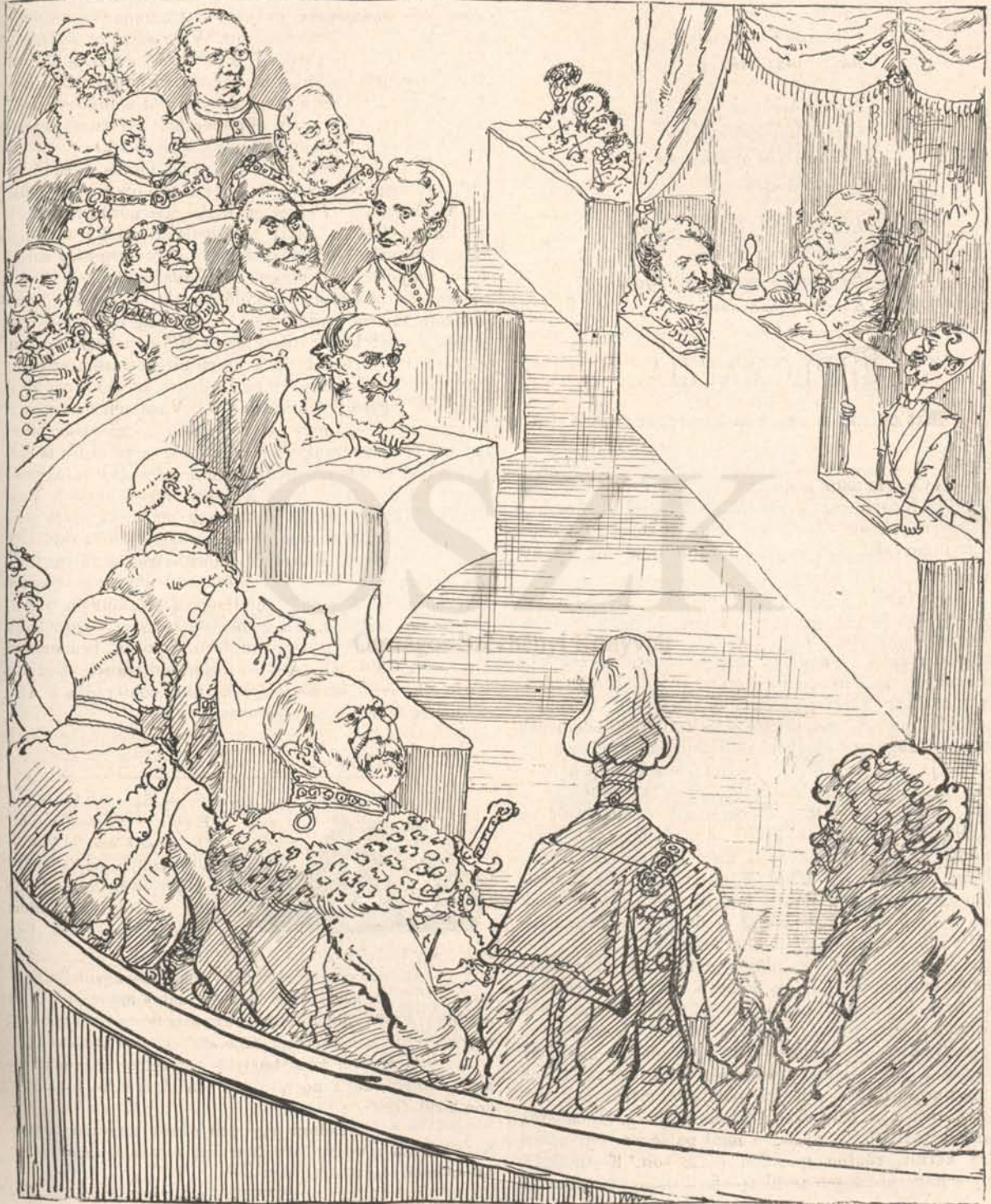
A másolat hiteleért kezeskednek:

MRAZOVICH s. k.

MISKATOVICH s. k.

FELSŐHÁZI REFORM.

— Pártos Gyula ur terve szerint. —

Szlávy és Andrássy.

MIKOR bosnyák politikát
Csinála Andrássy,
Félelmesen opponála
Akkor neki Szlávy.

Most a bosnyák politikát
Csinálja a Szlávy,
S félelmesen opponálgat
Ő neki Andrássy.

Ebből aztán kitűnik, hogy
Tizenkilenc Szlávy,
És húsznál csak éppen egygyel
Kevesebb Andrássy.

DIPLOMACZIA.

— Mit csinál a négyes konferencia? —

CONFÉRENCE à quatre, mely tudvalevőleg már Krisztus születése előtt két héttel ült össze, e napokban elhatározta, hogy egyelőre az ítélet napja utáni első két hétnél tovább nem fog együtt maradni.

A konferencia eddigi munkálatai igen kecsgetők, ámbar nagy küzdelmekbe került az ügyrend megállapítása, különösen mert a román küldött azt akarta, hogy hölgyek is hívassanak meg a tanácskozásokra és így ezekből »conférence à quatrincez« legyen, míg ellenben a magyar képviselő azon óhajt fejezte ki, hogy a képviselők ne egy, hanem kétgombu keztyűben jelenjenek meg, minthogy az ezekben való dudálásra nehezebben taníthatja meg az embert az ellenfele s különben is az ilyen sokkal elegánsabb. Nehézség volt továbbá az is, hogy a román küldött a konferencia eredményeit a »Romanul«-ban kívánta közzé tételni, míg a magyar küldött az ellen tiltakozott, mert *Roman Uhl* a bécsi udvari pék neve, ez tehát Ausztriának előnyt adott volna Magyarországra fölött. Utoljára abban nyugodtak meg, hogy hiszen ugy sem lesz eredmény, tehát az ilyen kérdés miatt meghasonlani nem érdemes.

Mindazonáltal az ülések gyümölcsei koránsem jelentéktelenek, különösen mióta a Sacher éttermében tartatnak, hol a giardinetto igen gyümölcsöző s az égető kérdések a szivar meggyújtására szoktak használatni. A parti hatalmak küldöttei ott igen geniális módszert találtak a sok véleménykülönbség elhárítására, t. i. a Duna partjai helyett a Rajna partjairól értekeznek, melyekre nézve a Rüdeshaim, Johannisberg, Hochheim, Marcobrunn stb. kérdése, a mint palaczkra fejte asztalra került, rögtön question *vidée* volt. E stratégia, mely a háborut idegen területre fordítja, igen szellemes

és czélszerű. Ugyanezt követték, valahányszor Szerbia pezsgő vére egyenletlenséget akart szülni; az ily pezsgő kérdést vagy »question bouillonnante« gyanánt ütötték el mindjárt az ebédek elején egy csésze bouillonnal, vagy »question mousseuse« gyanánt a Champagne mezcjén, hol már Attila is hadakozott. Valahányszor »question tranchante« fordult elő, a tranchirozó deszkán döntötték el vérontás nélkül, s ha valamelyik küldöttnek meg kellett hátrálnia, ez a reculade is »à la manière reculinaire« történt, mint a diplomatikus szakácskifejezés mondja s ez minden apprehensiót eo ipso kizár.

Meliesleg aztán még különféle fontos kérdéseket oldottak meg. Nevezetesen: hogy Angolország befolyása az Al-Dunára a »Prince of Wales tie« nevű nyakravaló végleges elvetése által megsemmisítették; továbbá, hogy a francia befolyás meggyöngyítése végett a conférence tagjai ezentúl reggel a »Gaulois« helyett csak a »Figarót« olvassák; nemkülönben az is, hogy a szerb nemzeti tulsuly érdekében Olaszország egyik fővárosa ugyan a szerb király tiszteletére Milanónak (franciául »Milan«) neveztessék, de a szerb főváros azért az olasz király nevét ne viselje s ne Umberto, hanem tovább is Belgrád legyen; azután meg a Vaskapura nézve azt állapították meg, hogy esti tíz óraker ne zárassék be és így házmasterre szükség nem lévén, az a kérdés is elesik, valjon ez a házmaster milyen nemzetiségből legyen? Végre kimondották, hogy a tengeri vértés hajók a Vaskapu fölül ne közlekedhessenek már csak azért sem, mert a Vaskapu szorosain nem bírnának áthaladni.

A nyert eredmények állandósítására legczélszerűbbnek találtatott, hogy a conférence-à-quatre in corpore fényképeztesse le magát, minthogy a mostani photographiák igen tartósak. A négy nemzet testvéri viszonyának szentesítése pedig a négy küldöttnek tetu brudersága által eszközöltessék. Azt a török indítványt, hogy a müzülman érdekek megóvására külön conférence à Abd-el-Quatre üljön össze, elvetették.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Szegény Loisset Emilia, elpatkolt. (Feun und zart!) Valjon mit szól most a gróf? »Miért ilyen korán?« És Pál szerkesztő: »Miért ilyen későn?« (Müt Vorsicht szu göbrauchen!)

— Büszke vagyok arra, hogy delegátus vagyok! A hadsereg 23 milliót kért tőlünk, mi levontunk 2 milliót, tehát mi maroknyi hősök többet tettünk az egész bosnyák nácionál: megfizedtük a hadsereget. (Der alte Makaböer löbt noch!)

— Mennyivel kényelmesebb helyzetben vagyunk Fiumét illetőleg, mint a horvátok! Mi birtokon belül, ők magukon kívül. (Dafke!)

— A német kultúra egyetlen oázisa Magyarországon, Nagy-Szeben is megszólalt. És az oázis szava — *idzds.* (Lender schwach, aber tilléléh grób!)

Dalok a delegációból.

Kálnoky gróf.

(Nagyon lassan.) *A Ballplatzon külminiszter vagyok én,*
 (Pajkosan.) *Boszniában vígan okkupálok én,*
 (Érzelemmel.) *Gyer be hozzám delegátus, szavazni,*
 (Tréfásan.) *Bylandt-Rheydt gróf majd gondodat viseli.*

Friss.

Tilos, tilos, tilos.
Tilos, tilos, tilos
Tilos az annexió,
Pedig, pedig, pedig,
Pedig, pedig, pedig
Pedig csak az volna jó.
Ennek gondolatja,
A szívemet marja,
Meg is tenném, de Ő (a kereveten heverő Európa
urhölgyre mutatva.)
Nem akarja.

(Azon kormányparti szándékátára, hogy 2 millió törültesék.)

Bús az idő, bús vagyok én magam is,
Valamennyi delegátus, mind hamis,
Szavazatuk nem állandó,
Mint az idő változandó,
Miksa is.

(Falk felő.)

Bylandt-Rheydt gróf.

Szalonikban vagy torony kettő,
Bécs városban vagy harminczkettő.
Jobb szeretem szaloniki kettőt,
Hej mint Bécsben azt a 32-öt.

Be van az én szűrőm ujja kötve,
Találjad ki (Joannovieshoz) pajtás mi van benne?
Az egyikben fortifikáció,
A másikban huszonnégy millió.

Kálnoky és Bylandt-Rheydt.

— Kettős Andrásy sz. —

Gyuluskánk, Gyuluskánk esszük a loknyját,
Szavazzon mi reánk, tartsuk meg Boszniát.

Andrásy.

Eresz alatt fészkel a macska,
Mi van a kötőmben grófocska?
Piros alma, piros, ellenzéki borizü . . . . .
Kóstolja meg, jaj beh jóizü. (A két grófocska az or-
rát ántorítja.)

(Odátartja a két miniszternek.)

— Ábrándosan. —

Jegenyefa tetejében,
Lóg egy tárcza feketében,
Az a tárcza engem illet,
Fürtöm most is érte billeg,
Ugy-é tárczám, rózsabimbóm, galambom!

(Nápszerevés névű kis-asszonyra kacsintva.)

Bylandt.

— Egyedül. —

A budgetem, a budgetem,
A budgetem sötét verem.

Baross.

Bele estünk, benne vagyunk,
Abból ki sem szabadulunk.

Szilágyi Dezső.

— Szilágyi miniszterhez. —

Áldom azt a szempillantást,
Melyben már nem látjuk egymást.
Elmehetek, itt hagyhatlak,
Adminisztrálj oszt magadnak.

Szilágyi, Pulszky, Apponyi.

— Terezett. —

(A három közös miniszterre.)

Kis-Komárom, Nagy-Komárom,
Szép miniszter ez a három,
Beh kidobnánk mindegyiket,
Elfoqlalnánk a helyüket!

Delegatusok kara.

Ott se voltunk az áldomás ivásnál . . . .
No de se baj, több is veszett Bihácsnál.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Amoan gyalog séta Pestön. —

Czo ne!

Idátig rőfög el hozzám az a mangalicza dicsőség, akit egy berlini szalonna-professzor hízalt akkorára, mint a Bismark kutyája. Főhizlaata pedig magyar magon. Nem az első német disznón esik mög ez a szőröncse.

Mán esmértem abból a poczagráfiából, akit az az öt ágra vergődött izralita zsidó küdtött a Danyi kománnak. Sokat töttem föl a nőmös állatjárul, man hogy arrul a nagy lábúrol; de hogy melláttam: ebőffentötte magát bennem a bämizskodás. Naszszereü jaz a maga uri zsirgyába. Mindéti is tisztöttem a sunkáját, hurkáját. Szerettem ha bennem is vót. De ez man akkora, hogy én szeretnék benne lönni.

Oda fordulok a gazdjához, alamizsnába rá is eresztve egy pellantásomot.

— Bin ich sön lánge ungáriser feldherr und kenne svajn innen und ószen; áber ájngestéhe gerne, dasz zolhe spekkhaufen hábe zelten gefaggyúzott.

Amire a gebbencs szalonna-tudós maj elejtötte a pápaszömit az örömtül, a doktornéja meg a két eeső fogát a mosolygástul. Ragyogott az a plombos két vendég lapátja! Mondok neki gavallérosan:

— Madáme zind gráde zó, vi morgenstunde.

— Ach, wie reizend und vornehm! sipíjja a Krimhi'd asszonyosság, dobogtatva azt a félbe maradt keblit.

— Ja, folytatom, zind zi vi morgenstunde, denn beliben czu háben gold im maule!

Amire eltántorodott, mint faltul a lécz.

— Szervusz zauhalter! köpöm oda a spekkmajsternek, oszt odább lipkődök é'ssátorral;

Amodább köhögi egy másik csoda vesztegető:

— Tesik besedallni, urasák, natysák, (csupa tót napszámos, taksonyos zebi kölyök, mög faczér dajka ácsorgott előtte) mosd geszdedi az eleállidás a gecskelápu disznódul. Tesik, tesik!

Kecske lábú disznó? Oan formának gondutam, mimmikor a Mizli szabóba ojtanam belejaz Garagó böl-lért. A firhang előtt az Abszi gyerekekkel tanákozok. Ekkicsit az én nevelísem, hát huzok a gyerekhől. Ű maga meg, csak hogyja kezemet meg nem esókolta.

Nízzük-nízegetjük eztet a másik koncert dögöt.

Alig hogy egygyet mekken: esáppad az Abszi, rán-gatja a gubámot s kivontat a bodébül.

— Mi lelt, te apád fíja? mondok neki szimpatijával. Tán agyadba hágott az a bak szag? Hja ecsém, mög köll azt szokni, miut az abszenziát.

— Nem az, Berczi bátyám, nyögi vissza. Valami kóklerság van a dologban! Az a ba' k-kecske senki se más, mint a Ponyolák szabóm. Három esztendeje, hogy elvástam az utolsó varratát. Annyit hitelezett a kompániának, hogy most a kecskeségből kell megélnie.

— Szabó, ember, kecske! Mit beszélsz, te gézen-guz? ítem üttem apajilag. Hát a szarvát hogy magyarázod ki?

— Hogy ne volna neki, szükölt a jogác, mikor elszerettük a feleségét? Három éve, hogy a legnagyobb

misanthropiával, t. i. emberkerüléssel blicczolok el a boltja előtt. De most aligha rám nem ösmert.

Bévuírlől csakugyan kihallatszik a veszedelem:

— Me-e-e-egvagy, gazember!

— Ne félj, gyerek, a meddétig az én árnyikomba cigarettlíző! biztatom a süvölvényt. Rájakasztottam a gubámot, f-jembe nyomtam a kalapját; — szóritott; alyig ha ki van fizetvel ez is! — oszt benyomtam a King-Fu palotájába. A snájder vót csakugyan: körü nízött s hogy Abszit meg nem látta, egygyet rázott magán, ket-tőt bugygyantott az oszfáltra s visszajugrott a reziden-cziájába.

Az indus csudát egy klárinétbül dudává hizott cseh muzsikus mutogatta. Hogy higjjenek neki, hát kö-tsön kirte az Hermány Ottó tudományos sörényit. Invi-tát, hogy a játékból válogassunk ki ennihány blattot. A King-Fu maj fölirgya, mi van a kezünkbe. Hát a furfan-gos géptye nem fölírta esszállig: makk főső; vörös kirá; zöd disznó!

— No, mondok, vélléd se szeretnik csöndes múltat-ságba keverennyi! Hu' llátok a hasadba, te gyanus alkot-mány!

Ezzel rugok rajta egygyet — hát ki bujik ki alúlla? . . . a nemzet bárója! Már így nincsen csoda a tanulmányodba! Miska bácsi mindétig is híros vót arrú,

hogy hat ölrü mögszimátúja, mi kerüt az embör kezibe.

Mán ha nála níztem az eleveny disznóbürnek, lás-sam könyves táblának is kidógozva. Láttam disznóbür-be foglalt zsidó könyvet is. Tyüh, aki antisemita dics fényel környülmétélt szegése vagyon a gazdádnek! — hát ennyire vagyunk? Snasz gyűjtemény! Mer a meikbe ez van, oszt nincsen benne se jaz nemzeti biblia, se jaz adókönyvecske: tökiletlen az!

Nyavalyás vigasság mind valamennyi! Csak egy az igazi! Hadd is szójják hát hajnali kilencz óráig!

AZ ÉLHETETLEN GYŐZŐ.

Milicza. Legyőztél! A tied vagyok! Mit fogsz velem tenni?

Osztrák-magyar. Azt nem tudhassa az ember. Előbb meg köll nézmem a berlini szerződés 16 paragrafusát!

A bakszások.

TÜNETNI a kirúgott schulvereinért
Föltámadának a bakszász fiuk.
Számukra nincs elég nagy szemtelenség,
Szivük akár a Schulverein — hazug.
Csak nem javult meg még a bakszász vér,
Mind összesen: egy fakovát sem ér.

Hondrulásra is úgy mentek egykor,
Mint más nemzet a honmentésre ment,
S most is hizelgő csókokkal borítják
A konkolyhintő, hitvány idegent.
Csak nem javult meg még a bakszász vér,
Mind összesen: egy fakovát sem ér.

Ki merne lenni más ilyen galád,
Ily kigyó-halát kebliben ki hord? . . .
El kell söpörni országunk szinéről
E hűtelen fajt, — mint a szél a port!
Sohsem javul meg az a bakszász vér,
Mind összesen: egy fakovát sem ér.

Ámen — gravámen!

Csetepatriótikus akadémikusok és a bécsi műkiállítás magyar perlakában.

NAPI divatnak engedve, ezennel mi is hozzájárulunk a magyar kiállítás rendezési hibáinak szellőztetéséhez. Mert hogy az elejétől végéig egy nagy hiba, kétséget sem szenved. Mít szóljunk már csak ahhoz is, hogy a nap nagyrészen át a rossz világítás miatt a képeket egyáltalán látni sem lehet, t. i. egész éjjel, pedig az éj még most igen hosszú! De még akkor is, ha látni lehet, hamis világításban látni. Mert lehet-e visszasább valami, mint oly képeket, melyeket a l u l r ó l kell néznünk, f e l ü l r ó l világítani meg? Tény továbbá, hogy elég kép függ ott, melynek jobb volna ott nem függeni, . . . már csak a magyar festészet f ü g g e t l e n s é g é n e k érdekeiben is. Ennek következtében rosszul fér el mind s ez a magyar festészek f é r h e t e t l e n s é g é t még fokozza. Csakugyan azt kell hinni, hogy a budapesti könyvtárosok »Csak szorosan!« nevű egylete rendezte be képzőművészeink kiállítását. Ennek következménye az is, hogy az egyik kép megöli a másikat, és pedig különösen a jobbik a rosszabbikat. De legfőképpen az, hogy ha már egymás fölé, alá és mellé akasztották a képeket, mért nem akasztották egymás m ö g é is? Ha azt teszik, először mind elfér, másodsor meg gyöngébbek is kedvező helyre jutnak, t. i. láthatatlanokká válnak.

Ezaz eszme egészen új és még sehol sem fogantatották. Annál nagyobb dicsőséget arathattunk volna vele. Nevezetesen a következő példákra utalunk. Ott

van Lotz kitűnő, de óriási képe: »A kisbéri ménes«. Valóságos festett fal, melyet igen jól lehetett volna fal gyanánt használni, annélkül hogy ártottak volna neki. Ha t. i. a Vágner Sándor »debreczeni ménes«-ének lovait a kisbériek közé vegyítik (mert elférnek ám köztük), a Pállik »libacsalád«-ját pedig a Tölgyesy »pulykapasztor«-ával együtt a »kisbéri ménes«-tág előterébe akasztják, akkor a nagy kép staffageja meggazdagodik és egyszersmind három kép helye ürül meg a falon, úgy hogy Mészöly nagy tájképe is belefér a terembe.

Hasonló összevonást lehetett volna tenni Valentiny »haldokló cigány«-ával és Gyárfás »tetemre hívás«-ával, ha az alábbiban szereplő tetem gyanánt a haldokló cigány tetemét használják. Ezáltal valóságos t e t e m - t e r e m (a bécsiek így ejtenék: »teremtetem!«) jönne létre, mely igen jellemzetes volna. De másrészt meg föltűnik, hogy a haldokló cigány szobájának falai teljesen kopaszak! Hogy nem jutott eszébe senkinek, oda akasztani egy pár csinos kisebb képet, például Vágó Pál »első lépés«-ét? Pedig azáltal hatásos ellentét is jött volna létre, ezen első lépés s a haldokló cigány utolsó lépése közt. Hasonlóképen a Munkácsy »atelier«-jába is bele lehetett volna akasztani Munkácsy »ujonczozás«-át, ami igen természetesen hatott volna, mert a honnan kikerült, oda megint bele is kerülhet. Kirívó pleonasmusnak tekintjük továbbá a Zichy Mihály »bor hatalma«-czimű kartonját, mert a Temple »válastási értekezlet«-én a »bor hatalma«-ugyis fényesen mutatkozik, más variációra tehát szükség nem volt. A Spányi »utolsó golya«-czimű tájképének is javára vált volna, ha például a Vágner »Mazéppá«-ját bele akasztják staffagenak; a bánatos, de üres tájkép ezáltal hangulatában erősödött és egyszersmind staffagejában érdekesült volna. Ligeti »Bethlehem«-jét és Feszty »Golghathá«-ját mint természetes pendantokat egymás mellé kellett volna akasztani, a Benczur »bachansző«-jének erkölcsseire pedig csak jótékony befolyással lehetett volna, ha a Lotz »prédikáló Kapisztrán«-jának végibe toldják. Ha pedig valamennyi kép már sehogysem akart volna a nagy teremben eltérni, akkor hát isten nevében! — akasztották volna két külön szobába a Than latinul tanuló Hunyadyját és haldokló Hunyadyját, minthogy a latin nyelv ugy is holt nyelv.

Ezeket akartuk teljes szerénységgel megjegyezni, mint olyanokat, amik újdonszáznak eddig még nem jutottak eszközbe. Szinte csodáljuk, hogy senkiesem indítványozta még, küldenék föl Bécsbe Kozáreket, aki nagyon ért az akasztáshoz és a magyar képekkel is el fog bántani.

MŰFORDÍTÁSOK.

Foroque vitat. = És vitatkozik a piacon.

Magna fuit quondam capitis reverentia cani = A kutya fő valaha nagy becsületbe' vala.

Perrugit Acheronta herculeus labor. = Lásd: Mont Cénis, St. Gotthard, meg akárhány vasuti alagut.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absztius.

— A mult hetekben feljöttek a jász-kis-kun-félegyház-ágotai földik, Maklári Sándor bácsi a törvény-bíró. Czimpa Marczi és legifjabb Kevi Pál esküdt uraimék, hogy hadd lássák meg azt híres Munkácsy-képet. Én kalauzoltam őket. A Munkácsy képe nem igen tetszett nekik. Krisztus urunk — úgy mond bíró uram — nagyon pápista színben van, a többi urak pediglen csupa tiszta zsidók mind; olyanok, mint a körösi lókupeczek. Nem hitte

volna, hogy a Megváltó (áldassék az ő neve) ilyen rossz társaságba keveredjék.

— Voltunk az országházban is. Vervörösen, epével és dühvel festették azok a vén szélbalog atyusok a nép siró nyomorát; hogy a nép éhezik, elhagyja otthonát és kivándorol az ősi hazából az átkos közös-ügyes kormány gyilkos békója alul — mondá Csanyági Sándor bátyánk. Erre a rekedt mennydörgésre idősb Csóka Sándor bíró uram, meg Czimpa Marczi és legifjabb Kevi Pál esküdt uraimék (e két utóbbi 60—70 év közt van) kivették a bojtos kendőt a pitykés mándliból és könyvedztek szomorúvan.

— Fél órával az ülés után a Szikszay ablakából bemutattam a földieknek közelről azokat a bus magyar honatyákat, amint az ebédet vigan falatozták és a vörös bor mellett harsányan kacagtak vala. Maklári Sándor bíró uram elfordítá szemét e szörnyű látványtul és csak ennyit mondott keserűen: »Kóklerek ezek is, kedves Abszi öcsém! Vízét prédikálnak és veres bort isznak; pénzért mesterségből sirnak, mint a komédiás. Lesz gondom rájuk!«

— Elvittem a földieket a Szidonba is, hadd lássanak egy kis ősmagyar romlatlan jogász virtust. Az öreg bíró meglátván magát és esküdtársait a szemközt lévő nagy tükörben, ámulva mondá: »Nini Abszi öcsém, hiszen itt félegyházgotai emberek gyűnnek!«

— A pajtik csakhamar körünkbe gyűltek; 8-an voltunk, de Sándor bácsi nem akart smuczizgokodni, és odakiáltja a pinczérnek: »Hallja barátom, hozzon ide vagy 15 kávé!«

— A Sláger Bandi amagy tréfából felszólítja Czimpa Marczi esküdt uramat, hogy nem játszana-e véle egy parti billiárdot? »Béliárdozni nem tudok,« mondja, »hanem ha ujjat huzni, vagy vöröspecsenyézní tetszenék uram öcsémnek akkor álljunk ki placzra.«

— Arra meg, hogy a fiuk közül a kasszához dőlve, négyen ötten udvaroltak a szép kasszirlánynak — így szól bíró uram! »Ugyan kérem, talán el akar dőlni az a kármentő, hogy az urak olyan nagyon támogatják?«

— A nemzeti színház balettjében is hiába »keresed az a s s z o n y t e« ezentul. Ebből is megint gázi emelés lesz az én részemről. Mert hát egész más balett-dámával anpandlirózni, mikor a férj is segít — a szutenirozásban.

(Népszínház.) Hoffmann meséi, operette, írta Jacques Offenbach. »De csak meg nem nézem,« mondja a színlap látára Mokány Berezi. »Hoffmann is jordány név, Offenbach is jebezeus.« S nem tiszteli meg a zsidrákjait a megjelenésével.

Csakugyan furesa is, hogy most, mikor a névmagyarítások divatja járja, egy nemzeti műintézet annyira elmarad hazafiaságában! Mennyivel szebb volna így: *Reményi regényi*, írta *Budapataki* — mivel pedig a budai patak neve ördögárok: jobban mondva Ördögárky Jákó. Persze, ha a népszínház újabban el nem tért volna Rákosi Jenő ortografiájától, a Jákó helyett megmaradhatna a Zsák is, — ez is magyarul van és meg is lelte volna a foltját.

Valljuk be: gyönyörű dolog ez a népszínházi ujdonság a régi német zsidó címmel is. Nem is operette az, hanem opera. A népszínháznak azonban nem lévén szabad operát adni, színészei összes törekvéseinek sikerül e dalművet dalművecskévé lesüllyeszteni. Hölgyeim és uraim, önök túllőnek a cseljükon.

Tisztelet a kivételnek, sőt ha ez nőnévre »hallgat«: rózsát neki a babérbába! *Hegyi Aranka* ebben a darabban már nem is aranyka, hanem arany. Mint viaszbábu megnevetett, hogy egy fölvonással később, mint hektikus lány megrikasson. Ez hamisság. De az nem baj, ha egy kis hamisság van a primadonna szemében; csak az énekében ne legyen.

A ringszínház tudvalevőleg véletlenül éppen a »Hoffmann meséi«-nek második előadása előtt égett le. Ez arra birta babonás Thaisz Elektinket, hogy a népszínházi premiére-en megkeztöztette a tűzörséget. Factum! Ugyan e logika szerint mindazokra az előadásokra, melyek előtt nem égett le a bécsi színház, csak felét küldi el a tűzörségnek. De azért a közönség ne féljen; menjen el a népszínházba és lelje kedvét.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

Azért, tekintetes törvényszék, hogy védenczem a hirtelen keze ügyébe akadt fazekat a belépő adóvégrehajtó felé röpitvén, ennek halántékát a fazék füle oly módon találta érinteni, hogy menten összerogyott: az én védenczemet közhatóság elleni erőszak miatt elítélni nem lehet. Legfelebb a fazekast kellene közbátorság ellen elkövetett kihágásban vétkesnek kimondani, miért csinál edényeinek akkora füleket.

Koronázási szertartás

rózsaleányok számára.

SZERTARTÁST megelőző éjjel a rózsaleány ablaka alatt egy Rózsa Sándor vérből származott legény rózsafát ültet májusfa gyanánt. Mihelyt ez megtörtént, a hasadó hajnal rózsákat hint a hajdon ágyára. Erre a leány fölkel, megmosdik tiszta rózsavízben, reggeli gyanánt rózsafánkot eszik és rózsaszínű ruháját felölti. A főispán személyesen tiszteleg nála és bármi legyen neve, Rózsa kisasszonynak szólítja. Az alispán rózsaszín bársonypárnán viszi előtte azt a czipőt, melyet az erény tövises útján járt. A helység rosz nyelvei karéneken magasztalják erényét, mert az a legjobb bizonyosság. Azok a legények, kiknek a hajdon kosarat adott, lóháton kísérik banderiumképen, a szégyenpir rózsáival arcukon. Egyikök rózsaszín selyemlobogót visz, melyen a pápai erény rózsájának fényképe látható. Egy hercegnő szolgál »erényanya« gyanánt s a rózsaleánnyal négyesfogatu hintóra ül, mely födetlen, annak jeléül, hogy rózsaleány erénye még oly heves napfénytől sem fog megszéplősdni. Mind a négy Rozinántét Bimbónak hívják s a kocsis »Gyite, Bimbó!« vezényszóval indítja meg a menetet a szélrózsa azon irányában, hol a templom van. A templom előtt koronázási domb van fölhorodva. A káplán ott várja a rózsaleányt s egy szál basarózsát ad a kezébe, annak jeléül, hogy ő oly rózsza, melyet még egy török basa sem bírna leszakítani. A rózsaleány most leszáll, fölléptet a dombra s a basarózsaszállal a szélrózsa minden irányában keresztet vet. Azután ismét lejő és három grófkisasszony között a templomba megy, melynek küszöbén rózsaszinbe öltözött fehérruhás leánykák várják, kiknek legártatlanabbja az előtte letérdelő rózsaleány homlokára csipkerózsza-szosszal keresztet fest. Most a főispán karját nyújtja a rózsaleánynak s bevezeti a templomba, hol rózsaszín bársonymennyezet alatt a hercegnő föltüzi fejére a rózsakoszorút, melynek töviseit rózsaszín bársony gombostüpnába tűzve az alispán neje nyújtja át a rózsaleánynak örök emlékeül. Orgonaszó nincsen, miközben a csak orgonaleánynak szólhatna. Ellenben a püspök prédikál a jérikói rózsáról. Rózsamise után a rózsaleánynak egy rózsaszinhasu ezresbankót nyujtanak át rózsafa szekrényében s e rózsabokros teendőik elvégezte után az egész menetet visszatér a rózsaleányos házhoz, miközben a legnyelvesebb nénémasszonyok ezt éneklék:

*Féher rózsza, piros rózsza'
Szőke leány, barna.*

SODABOGARAK.

— A pék urak figyelmébe. —
(A „Szegei Napló“-ból.)

K. J. sütegező mostanában épített két új kemenczét. Először Szegezen a Sörház-utczába Schönfeld urnál és ami a legelső süteget illeti gyönyörűen ragyogott és a kemencze nem volt se hideg, se meleg. És most szinte építettem egyet Dorosmán olyant, hogy

nem igen kerül párja a vidéken, és a legelső sütés oly finomra sikerült és mikor dolgoztam rajta három kiflit betettem strejgotlanul, csak kézzel, és majd elolvadt, azt bizonyítják a háznál Dorosmán, a gőzből lehetett volna küldeni egy pár zsákkal oda, ahol nincs. Ennél, miután nincs betapasztva, a bolthajtás látható és a munkát azért csináltam olyan jól, hogy előnyt nyerek vele, nem azért a pénzért, amit kaptam érte, mert bizok magamba, hogy megfizeti majd más.

*

— Levélczim az „Építési ipar“ szerkesztőjének. —

M. r. Nyomatott Fanda József könyvnyomdájában, Budapest.

*

— Az „Egyetértés“ ápril 4-iki számából. —

Házasságok.

Henri Lehman képiro, az Ecole des beaux Arts tanára, mint Párisból írják, e l h u n y t 68 éves korában.

*

— Közjegyzői és járásbírói stélus.

Bizonyítvány.

M. I. siketnéma és három siket néma nővére számára, kik az intézetbe való felvételle Bécsebe vannak kijelölve. Minthogy pedig módjukba nincs a mi ehhez szükséges, ennél fogva fentnevezettnek ezen bizonyítványt kiadtuk, minthogy atyatlan és ezenkívül öreg és megvéntült anyját a szükségekkel el kell látnia. Azon kéréssel minden nemesszivű ember baráthoz számtalan adományokért.

Kelt Cs.

F. K. s. k.
közjegyző.

Ezen bizonyítvány M. J. az igazság útján hivatalosan bizonyítottatik.

Kelt Cs.

Cs. A. s. k.
járásbíró.

Fogas. Most is bekebleztük az egyiket. — Bf. Az első már virágzik a mult számban. Az utolsóval K. őrnagy urat épen B. J. jellemezte. Csak hogy talál! Köszönet. Szivese máskor is. — X. Y. Ez egyszer nem sült el a különben jó fegyver. — Bogarász. Többnyire beváltak. — R. H. Majd a »Czuttum!« naptárban. — Cornelius. Tárgynak jó lesz. A kidolgozás ezúttal kissé pongyola. — F. D. Jeles, mint rendesen. — Nyelvész. Veszedelmes, de jó. — Commentator. A közlendőnk sorába igattunk. — K. N. Nem egészen új (l. »Mukányite) de azért még lehet himet varni róla. — T. R. Fölhasználjuk. — Patikus. Furcsa! De hiszen tán épen ezért jó. — I. L. Szives köszönetünket a tanításért. Persze, hogy olvasván tartalmas levelét, stílusból fel is ösmertük az ön becses korát, amely mindössze sincs akkora, mint a mi lapunké. Annál mulatságosabb volt ránk nézve az ön oktatása. Vigyázó Lacznik mélyen meg van illetődve. — Musca. A nagy csomóban hasztalan kerestük az élczet. Kár olyan becses dolgokat úgy elrejteni. — Mefiszto. Versei csakugyan becsületére válnak az ön álnevének, a mennyiben a verse lábai sem örvendének teljesen ép állapotnak. A gyógyításukra, sajna, nem érkezünk. — M. M. Huszonegy strófa! Mire való ez a lyrai láрма?

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS